

Promotie en stemgedrag binnen het Europees Parlement

Naam: Leonard Knottnerus
Studentnummer: 1226010
Email: leon.knottnerus@gmail.com
Thesis supervisor: Dr. T. Louwerse
Studie: Politicologie: Internationale Betrekkingen & Organisaties
Faculteit: Sociale Wetenschappen (FSW)
Datum: 09/06/2016

Samenvatting

In deze scriptie wordt onderzocht of er een causaal verband is tussen het stemgedrag van Europarlementariërs (MEPs) en promotie binnen het Europees Parlement (EP). Meer specifiek wordt er gekeken naar het individuele stemgedrag van MEPs in relatie tot het stemgedrag van de meerderheid van de partijgroep waartoe de MEPs behoren. Vervolgens is onderzocht of MEPs die percentueel gezien vaak met de partijgroep meestemmen, al dan niet, een grotere kans op promotie maken binnen het EP. Dit blijkt inderdaad het geval. MEPs die in het 6^e EP conformistisch hebben gestemd werden in het 7^e EP vaker gepromoveerd dan niet conformistische MEPs. Dit is een interessante bevinding, omdat het erop wijst dat partijgroepen promotie gebruiken om de partij-eenheid te vergroten.

1. Inleiding

Politieke partijen worden veelal gezien als de belangrijkste actoren binnen het politieke spectrum, vooral als het gaat om vertegenwoordiging binnen het parlement (Vonno, 2016). Dit heeft ermee te maken dat politieke partijen op (nationaal niveau) vaak veel eenheid vertonen qua stemgedrag (Bowler, Farrell & Katz, 1999; McElroy, 2008). Echter, deze partijeenheden worden niet overal waargenomen (Bowler et al., 1999). Het is daarom interessant om te kijken welke redenen parlementariërs hebben om met hun politieke partij mee te stemmen.

Op nationaal niveau is er al veel bekend over de verschillende factoren die een rol spelen bij partijeenheden (Andeweg & Thomassen, 2010). Eén van de factoren die op nationaal niveau een rol speelt bij partijeenheden is disciplineren (Andeweg & Thomassen, 2010). Hieronder valt het bestraffen van parlementariërs die niet in lijn met de partij stemmen en het belonen van parlementariërs die dat wel doen (Cox & McCubbins, 1993). De mate waarin disciplineren een rol speelt verschilt per land en institutie (Bowler et al., 1999). Echter, met betrekking tot de meeste internationale parlementaire vergaderingen (IPA's) is hierover relatief weinig bekend.

In het EP gelden niet de gebruikelijke mechanismen en beweegredenen voor partijen / partijgroepen om aan te zetten tot partijeenheden (Bowler et al., 1999). Voor nationale parlementen geldt de noodzaak om de regerende partij aan de macht te houden als een belangrijke drijfveer voor partijeenheden (Bowler et al., 1999). Echter, voor het EP geldt dit niet omdat er geen wetgevende macht rust op de steun van een meerderheidspartij (Kreppel, 2002). Daarnaast geldt dat nationale politieke partijen meer disciplineren kunnen toepassen omdat ze veel macht hebben bij verkiezingen (Bowler et al., 1999). Partijen kunnen er namelijk voor kiezen om problematische parlementariërs van de kieslijst te halen en partijgroepen in het EP kunnen dit niet (Bowler et al., 1999). Deze factoren leiden ertoe dat partijeenheden relatief laag is vergeleken met nationale parlementen (Hix, Noury & Roland, 2007). Hix et al. (2007) stellen echter dat partijgroepen in het EP steeds meer eenheid vormen door de jaren heen. Daarom is het interessant om te kijken welke factoren een rol spelen bij de toenemende partijeenheden in het EP.

De laatste jaren is er steeds meer onderzoek gedaan naar de rol en de invloed van partijgroepen binnen het EP (Hix & Høyland, 2014). Partijgroepen hebben verschillende instrumenten om de partij-eenheden te verhogen, maar met betrekking tot disciplineren in het EP is tot dusver relatief

weinig onderzoek gedaan (McElroy, 2008). Het onderzoek dat er op dit gebied beschikbaar is, richt zich voornamelijk op één bepaald aspect van promotie of degradatie en belicht vaak maar één prestigieuze functie terwijl er meerdere erebaantjes zijn te onderscheiden in het EP (Faas, 2003).

Kreppel (2002) stelt dat het rapporteurschap wordt toegewezen aan MEPs die veel participeren binnen de Europese Partij en die “loyaal” zijn aan de partij in ‘roll-call votes’. Dit duidt erop dat partijgroepen promotie tot rapporteur gebruiken als middel om de partij-eenheid te verhogen. Echter, het feit dat loyale en actieve MEPs een grotere kans maken op het rapporteurschap betekent niet automatisch dat conformistisch stemgedrag de kans op promotie in brede zin vergroot. Het is goed denkbaar dat conformistische MEPs een grotere kans maken op het rapporteurschap, maar dat de partijleiding voor prestigieuzere functies (zoals leiderschap van commissies of leiderschap van het EP) meer waarde hechten aan andere eigenschappen. Daarom is het interessant om te kijken in hoeverre conformistisch stemmen de kans om gepromoveerd te worden in het EP, als geheel, vergroot. Om dit onderwerp te onderzoeken heb ik de volgende onderzoeksvraag geformuleerd: “Leidt het meestemmen met de partijgroep binnen het EP tot een grotere kans op promotie?” In het vervolg zal ik het stemmen in lijn met de partijgroep “conformistisch stemmen” noemen.

Dit onderzoek is relevant omdat het leidt tot een beter beeld met betrekking tot de structuren en de interne organisatie van het EP. Met name de macht van partijgroepen wordt onder de loep genomen. Aanvankelijk werden partijgroepen binnen het EP als relatief zwak gezien in termen van macht. Partijgroepen zouden niet veel meer zijn dan een verzameling van nationale politieke partijen (McElroy, 2008). Echter, recente onderzoeken weerleggen deze aanname (Hix & Høyland, 2014). Dit onderzoek draagt hieraan bij omdat de mate waarin partijgroepen disciplineren toepassen, samenhangt met de macht die ze hebben ten opzichte van individuele parlementariërs (Vonno, 2016).

Dit onderzoek stelt tevens de “partisan theory” van Cox & McCubbins (1993) op de proef. Deze theorie stelt dat partijen conformistisch stemgedrag belonen en non-conformistisch gedrag, ten opzichte van de partij, bestraffen. Cox & McCubbins (1993) richtten zich in hun boek op het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden. Het is interessant om te kijken of Europese partijgroepen dezelfde ‘carrot-and-stick’ methode toepassen om de partij-eenheid te vergroten.

2. Theorie

In deze scriptie onderzoek ik wat het effect van conformistisch stemgedrag is op de kans op promotie. Er wordt hierbij gekeken naar drie soorten promoties: rapporteurschap, leiderschapsfuncties binnen commissies (commissie-leider) en leiderschapsfuncties binnen het EP (EP leider). Ieder van deze functies wordt in het EP beschouwd als ‘erebaantje’ (Faas, 2003; Daniel, 2015). Gezien deze drie categorieën onderling van elkaar verschillen qua status, zullen ze anders worden gewogen in termen van promotie.

De eerste categorie prestigieuze baantjes binnen het EP is het rapporteurschap (Faas, 2003). Kreppel (2002) aangetoond dat het rapporteurschap wordt toegewezen aan actieve MEPs die “loyaal” zijn aan de partij in ‘roll-call votes’. Dit duidt erop dat partijgroepen promotie tot rapporteur gebruiken als middel om de partij-eenheid te verhogen. Yoshinaka, McElroy & Bowler (2010) hebben aangetoond dat rapporteurs bepaalde karakteristieken hebben die erop duiden dat ze loyaal zijn aan hun politieke partij binnen het Europees Parlement (EP) en dat ze veelal relevante werkervaring hebben opgedaan, voorafgaand aan hun parlementaire carrière, met betrekking tot hun beleidsterrein. Deze twee onderzoeken stellen dus dat de kans om rapporteur te worden groter is als je loyaal bent aan je partijgroep.

De tweede categorie is het commissie-leiderschap (Faas, 2003). Hix & Høyland (2014) stellen dat commissies binnen het EP worden geleid door “actieve en loyale” MEP’s. Echter, er wordt niet direct het verband tussen loyaliteit en promotie tot een commissie onderzocht. McElroy (2008) heeft onderzocht of partijgroepen het commissiesysteem van het EP gebruiken om de partijeenheid te vergroten. De uitkomst van haar onderzoek is dat MEPs die in lijn stemmen met de partij waartoe ze behoren, voordelen hebben met betrekking tot het deelnemen aan een commissie. McElroy (2008) komt tot de conclusie dat loyale en actieve MEPs een kleinere kans hebben om gedegradeerd te worden in de commissie. Dit duidt erop dat de ‘stick’, zoals omschreven in Cox & McCubbins (1993), ook wordt toegepast in het EP. Dit ligt in de lijn der verwachting van mijn onderzoek omdat het erop duidt dat conformistische MEPs een grotere kans hebben om deel te nemen aan (het leiderschap van) een commissie.

De derde categorie baantjes die als prestigieus worden gezien binnen het EP zijn de algemene leiderschapsfuncties (Faas, 2003). Hieronder vallen administratieve functies zoals het

presidentschap, het quaestoraat, leden van het Bureau etc. (Daniel, 2015, p.87). Deze categorie zal dus ook worden meegenomen in de analyse.

In dit onderzoek heb ik ervoor gekozen om conformistisch stemmen te definiëren als stemmen in overeenstemming met de meerderheid van de partijgroep. Non-conformistisch stemgedrag is het tegenovergestelde, dus het niet volgen van het fractiestandpunt. Het stemgedrag van individuele parlementariërs ten opzichte van de partij / partijgroep waartoe ze behoren, maakt deel uit van de theorie omtrent partij-eenheid. De theorie omtrent partij-eenheid behandelt de redenen die individuele parlementsleden om met hun fractie mee te stemmen (Bowler et al., 1999).

Vonno (2016) onderscheidt vier redenen die conformistisch stemgedrag van parlementariërs verklaren, namelijk: cue-taking, party agreement, party loyalty, en party discipline. Onder cue-taking wordt verstaan dat een parlementariër geen persoonlijke mening heeft over de kwestie en daarom het stemadvies van de leiding / specialist volgt. Er is sprake van party agreement als de mening van de parlementariër overeenkomt met het fractiestandpunt. Party loyalty is als een parlementariër het oneens is met het fractiestandpunt, maar de norm onderschrijft dat hij/ zij zich moet schikken naar de wil van de fractie. Party discipline is gedefinieerd als het onvrijwillig volgen van de wil van de fractie omdat er een beloning tegenover staat of omdat er wordt gedreigd met sancties als het fractiestandpunt niet wordt gevolgd (Vonno, 2016). Andeweg & Thomassen (2010) maken een soortgelijk onderscheid en noemen daarnaast ‘division of labour’ als oorzaak voor partij-eenheid. Met ‘division of labour’ wordt bedoeld dat parlementariërs een bepaald specialisme hebben en dat ze in stemrondes over onderwerpen waar ze minder vanaf weten, het advies volgen van de specialist op dit gebied (Andeweg & Thomassen, 2010). Division of labour heeft dus overlap met cue-taking zoals Vonno (2016) het beschrijft. De mate waarin deze factoren bijdragen aan partij-eenheid verschilt per parlement en per periode (Damgaard, 1995; Sieberer, 2006).

In dit onderzoek richt ik me op partij discipline. De mate waarin disciplineren een rol speelt verschilt per land en per institutie (Bowler et al, 1999; Sieberer, 2006). Partij discipline onderscheidt zich van andere oorzaken voor conformistisch stemmen omdat er bij partij discipline, vanuit de partij, druk op de parlementariër wordt uitgeoefend om op een bepaalde manier te stemmen. Er zijn meerdere manieren voor de partijleiding om conformistisch stemgedrag te belonen en non-conformistisch stemgedrag te bestraffen (Andeweg & Thomassen,

2010). Een belangrijk instrument dat partijen hebben om disciplineren toe te passen is het kandidaat selectie proces bij verkiezingen (Bowler et al., 1999). Nationale politieke partijen kunnen ervoor kiezen om problematische / non-conformistische parlementariërs van de kieslijst te halen of dreigen dit te doen (Bowler et al., 1999; Rahat & Gazan, 2001). Dit instrument geldt overigens niet voor partijgroepen in het EP, want partijgroepen hebben hier geen mogelijkheid toe. Een andere mogelijkheid die partijen hebben is om non-conformistische MEPs uit de fractie te zetten (Andeweg & Thomassen, 2010). Tot slot is er de mogelijkheid om disciplineren toe te passen door de distributie van gewilde functies (Bowler & Farrell, 1995; McElroy, 2008; Andeweg & Thomassen, 2010). Over deze laatste vorm van disciplineren gaat deze scriptie.

Over het algemeen wordt aangenomen dat partij/ fractie discipline een belangrijke verklaring is voor partij-eenheid (Bowler et al., 1999). Echter, de mate waarin partijdiscipline wordt toegepast verschilt per parlement en is onder meer afhankelijk van de macht die partijen / partijgroepen hebben over individuele parlementariërs (Bowler et al., 1999). Daarnaast is de literatuur verdeeld over dit vraagstuk. Vonno (2016) stelt in haar onderzoek partij discipline in de praktijk zelden nodig is, maar Cox & McCubbins (1993) bijvoorbeeld stellen juist dat het wel een grote rol speelt in het parlement.

Cox & McCubbins (1993) stellen dat partijen in sterke mate conformistisch stemgedrag belonen en non-conformistisch gedrag bestraffen. Zij kwamen tot de bevinding dat ‘loyale’ stemmers vaker worden toegewezen tot commissies dan ‘niet-loyale’ stemmers en gebruikten dit om aan te tonen dat disciplineren, door politieke partijen, wel degelijk een grote rol speelt binnen het parlement. Cox & McCubbins (1993) stellen zelfs dat partijen in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, zich hebben ontwikkeld tot ‘wetgevende kartels’. Deze kartels zouden vergelijkbaar zijn met kartels in een economische context. Partijen hebben volgens hen een zekere mate van marktmacht, waardoor ze invloed uitoefenen op de uitkomst van het wetgevende proces en de ‘wetgevende structuur’ naar hun hand zouden zetten (Cox & McCubbins, 1993). Door de ‘carrot-and-stick’ methode houden partijen individuele parlementariërs in hun macht, zo stellen ze. Conformistisch stemgedrag wordt beloond door prestigieuze baantjes en non-conformistisch stemgedrag wordt afgestraft door degradatie en andere sancties (Cox & McCubbins, 1993).

Cox & McCubbins (1993) hebben dit aangetoond door te kijken naar de promoties en demoties binnen het commissiesysteem van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden. Echter, een dergelijk verband tussen stemgedrag en erebaantjes is ook in andere parlementen denkbaar. Ondanks dat de partijeenheden bij het EP lager is dan in het bij nationale parlementen, verwacht ik dat de partijgroepen in het EP in dit opzicht vergelijkbaar zijn met de partijen in het Huis van Afgevaardigden en dat partij disciplineren wel degelijk een belangrijke rol speelt.

Wat ontbreekt in de literatuur over dit onderwerp is een onderzoek naar het conformistisch stemmen van MEPs en promotie in de algemene zin. In de literatuur wordt wel een relatie tussen conformistisch stemgedrag en één van de verschillende aspecten van promotie onderzocht. Echter, wanneer slechts één van de aspecten van promotie wordt onderzocht loopt men het risico dat de conclusies niet zijn over te hevelen naar promotie in algemene zin. Het is bijvoorbeeld denkbaar dat men de lagere baantjes wel gebruikt voor promotie van conformistische MEPs, maar de meer prestigieuze functies niet. Mijn onderzoek zal hierop inspelen en kijken of er een significant verband gevonden kan worden tussen deze twee variabelen. Aan de hand van een dataset over promotie en stemgedrag in het 6^e en het 7^e Europees Parlement, onderzoek ik de relatie tussen conformistisch stemmen en promotiekansen. Dit onderzoek is interessant omdat het de ‘partisan theory’ van Cox & McCubbins (2008) op de proef stelt.

Om te onderzoeken of conformistische MEPs een grotere kans maken op promotie is het belangrijk dat er gekeken wordt hoe vaak en op welke wijze commissieleden, EP leiders en rapporteurs worden aangesteld gedurende een Europees Parlement. Het benoemen van nieuwe commissieleden gebeurt twee keer gedurende een Europees Parlement (periode van 5 jaar). Dit komt neer op circa één per 2,5 jaar. De eerste keer is aan het begin van de termijn van het Parlement en de tweede keer is halverwege de termijn (McElroy, 2008). Rapporteurs worden ieder jaar verkozen en EP leiders wisselend.

De bevindingen van Cox and McCubbins (1993), McElroy (2008) & Kreppel (2002) doen vermoeden dat er een causaal verband zou kunnen bestaan tussen conformistisch stemgedrag en promotie binnen het EP. De hypothese die hieruit volgt is:

H1: Hoe conformistischer MEPs stemmen, hoe groter de kans op promotie.

3. Casus selectie

Dit onderzoek is gericht op het EP. Ik heb voor het EP gekozen omdat het theoretisch gezien interessant is en omdat er genoeg data beschikbaar is om dit te onderzoeken. Dit onderzoek is afhankelijk van de beschikbaarheid van roll-call vote data en gegevens omtrent de promotie van individuen. Als er gekeken wordt naar IPA's in Europa valt hierbij op dat deze combinatie schaars is, waardoor de keuze al snel op het EP valt. Naast de praktische kant is het EP theoretisch gezien ook erg interessant om te onderzoeken. Er zijn meerdere redenen waarom onderzoek naar IPA's van toegevoegde waarde is. IPA's hebben de potentie om bij te dragen aan een transparante en democratische vorm van 'global governance' (Šabič, 2008). Door globalisering is de wereld meer verbonden dan voorheen en voorstanders van IPA's stellen dat de toenemende interactie tussen landen vraagt om een meer overkoepelende vorm van bestuur (Šabič, 2008). Deze ontwikkelingen hebben ertoe geleid dat er de afgelopen decennia veel nieuwe IPA's zijn ontstaan (Šabič, 2008). De toenemende rol van IPA's in de wereld roept ook vragen en kritiek op. Veel burgers hebben bijvoorbeeld het gevoel dat ze minder inspraak hebben, waardoor ze minder vertrouwen hebben in deze instituties (Kraft-Kasack, 2008). Omdat er nog relatief weinig bekend is over IPA's en omdat ze een steeds grotere rol spelen in de wereld, is het van toegevoegde waarde om onderzoek te doen naar deze instanties (Šabič, 2008).

In het kader van IPA's is vooral het EP interessant om te onderzoeken. De laatste jaren wordt er steeds meer onderzoek gedaan naar de werking van het EP, maar vergeleken met een institutie zoals het US Congress is er nog steeds relatief weinig bekend (Hix & Høyland, 2014). Vooral over de interne organisatie en de organisatiestructuren is relatief weinig informatie beschikbaar. Met name de partijgroepen van het EP zijn interessant om te onderzoeken, omdat de werking van deze groepen wezenlijk anders is dan nationale politieke partijen (Bowler & Farrel, 1995). Zo hebben MEPs andere redenen om tot partijgroepen toe te treden en hebben partijgroepen een andere rol te vervullen in het politieke spectrum dan de nationale tegenhanger van partijgroepen (Bowler et al, 1999). Een voorbeeld hiervan is dat nationale politieke partijen veelal ernaar streven om een "majority voting block" te kunnen vormen en bij partijgroepen binnen het EP is dit niet van belang (Bowler et al, 1999; McElroy, 2008). Er zijn verschillende factoren te onderscheiden waarop 'reguliere' politieke partijen verschillen van partijgroepen in het EP. Over de werking van nationale politieke partijen is veel onderzoek gedaan door de jaren heen, door

bijvoorbeeld Damgaard (1995) en Andeweg & Thomassen (2010). Het is interessant om de bevindingen van deze scriptie te vergelijken met nationale parlementen om te kijken of dezelfde uitkomst gevonden wordt.

4. Data en onderzoeksmethode

In dit onderzoek wordt er onderzocht of er een causale relatie gevonden kan worden tussen conformistisch stemgedrag en de kans op promotie binnen het EP.

4.1 Afhankelijke variabele

De afhankelijke variabele die gebruikt wordt in dit onderzoek is promotie. Promotie is hierbij het aangesteld worden tot commissie leider, EP leider of tot rapporteur binnen het EP. Ik heb deze promotie in deze drie categorieën opgedeeld omdat ze elk worden gezien als ‘erebaantjes’ binnen het EP (Faas, 2003). Er zou eventueel nog een verder onderscheid gemaakt kunnen worden naar verschillende type commissies of naar verschillende soorten rapporteurs. Op het gebied van rapporteurs is een onderscheid tussen ‘reguliere’ en schaduw-rapporteurs mogelijk (Yoshinaka et al., 2010). Echter, in de literatuur komt niet naar voren dat schaduw-rapporteur meer aanzien genieten dan ‘reguliere’ rapporteurs of andersom (Hix & Hoyland, 2014). Met betrekking tot commissies is een onderscheid mogelijk tussen exclusieve, semi-exclusieve, en niet-exclusieve commissies (McElroy, 2008). Echter, de ‘exclusiviteit’ van de verschillende commissies is voor een deel arbitrair en verandert ook met de tijd. Dit zou in het kader van mijn onderzoek problemen opleveren omdat ik slechts een beperkte tijdsspanne onderzoek. Daarnaast zou een te fijne categorisering de analyse problematisch maken omdat er maar weinig MEPs in iedere categorie zouden zitten.

Omdat het rapporteurschap minder prestigieus is dan het commissieleaderschap en omdat het commissieleaderschap op zijn beurt minder prestigieus is dan het EP-leiderschap, wordt er in dit onderzoek een gewogen ordening gemaakt tussen deze drie groepen (Faas, 2003). Rapporteurschappen worden gewogen met factor $\ln(x+1)$; commissieleaderschappen met factor 2 en EP leiderschappen met factor 3. Deze verdeling vind ik een goede afspiegeling van het ‘aanzien’ van de drie categorieën ten opzichte van elkaar. De categorie rapporteurschap wordt gewogen door het aantal rapporteurschappen te nemen, hier 1 bij op te tellen en vervolgens het natuurlijke logaritme hiervan te nemen. In formule vorm vertaalt dit zich naar $\ln(x+1)$, waarbij x

het aantal rapporteurschappen is. Een MEP die bijvoorbeeld 2 rapporteurschappen doet, leider van een commissie is en EP leider is, zou volgens deze weging een status van 6,099 punten krijgen (want $\ln(2+1)+2+3=6,099$). Ik heb voor deze weging gekozen omdat relatief veel MEPs meerdere rapporteurschappen in één termijn bekleden. De toegevoegde waarde van iedere additionele rapporteurschap wordt steeds minder geacht in dit onderzoek (I.e. de marginale baten van extra rapporteurschappen zijn steeds kleiner). Omdat een dergelijk onderzoek niet eerder is gedaan, heb ik geen theoretische basis voor deze wegingen¹.

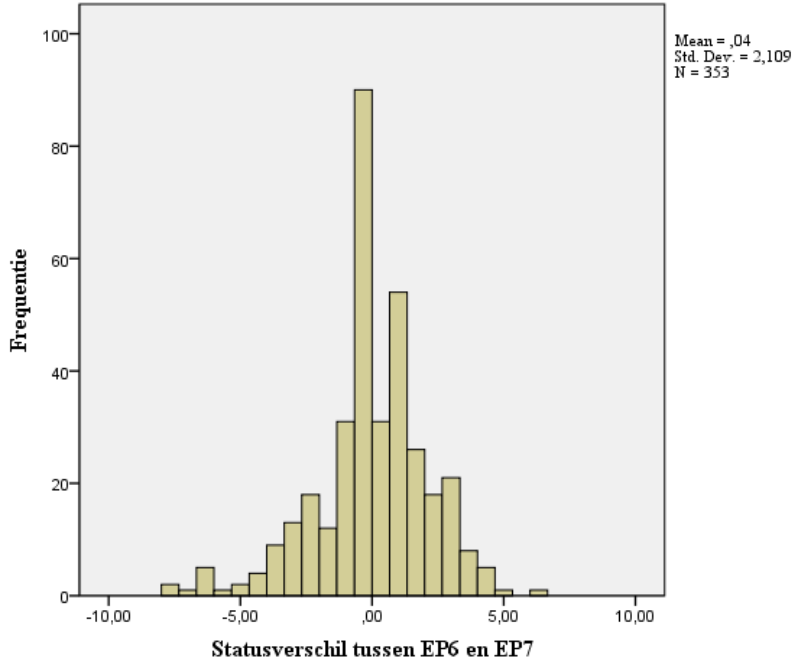
In dit onderzoek wordt er onderzocht of er een causaal verband is tussen individueel stemgedrag en promotie. Het is daarom belangrijk dat er sprake is van bepaalde volgorde in de tijd. Daarom zal ik onderzoeken of een promotie in tijdsaanduiding T wordt veroorzaakt door het stemgedrag in T-1. Omdat exacte data met de datum van promotie niet beschikbaar is, zal ik promotie in T^e EP wordt veroorzaakt door het stemgedrag in het (T-1)^e EP. Hierbij zal ik de meest recente data gebruiken. De meest recente data die promotie (zoals eerder gedefinieerd) weergeeft komt van Daniel (2015). In de datafile van Daniel (2015) staan de gegevens omtrent promotie (die ik nodig heb) van het 6^e EP(2004-2009) en het 7^e EP (2009-2014).

Onderzocht wordt of de mate van conformistisch stemmen in het 6^e EP bepalend was voor de mate van promotie (zoals eerder gedefinieerd). De mate van promotie wordt berekend door de status die MEPs in het 6^e EP hadden, af te trekken van de status die MEPs in het 7^e EP hadden. Op deze manier kan gekeken worden of MEPs al dan niet hogere functies (of meer hoge functies) bekleedden in het 7^e EP dan in het 6^e EP. Promotie is hierbij een continue variabele. Promotie verwijst dus eigenlijk naar het verschil in status tussen de twee europarlementen en neemt daarom positieve en negatieve waardes aan. Daarom zal ik in het vervolg naar deze variabele refereren als ‘verschil in status’ of simpelweg ‘statusverschil’. In dit onderzoek zijn alle MEPs meegenomen die in zowel EP6 als in EP7 zaten. Dit zijn 353 MEPs in totaal. Van deze MEPs waren er in EP6 49 EP leider, 70 commissieleider en hadden er 270 één of meerdere rapporteurschappen. Deze verhoudingen komen ongeveer overeen met die in EP7. De gemiddelde MEP had in EP6 3,3 rapporteurschappen. Hierbij valt op dat er een grote groep is die

¹ Vanwege het feit dat er geen theoretische basis is voor de precieze weging heb ik gekeken of de bevindingen van dit onderzoek hetzelfde/robuust zijn als er andere wegingen worden gehanteerd en dit bleek zo te zijn, tot een bepaalde hoogte. De precieze uitkomsten hiervan zijn te vinden in de ‘resultaten’ sectie.

geen enkele rapporteurschap heeft en een grote groep is die veel rapporteurschappen (meer dan 3) heeft.

Figuur 1: Verdeling statusverschil europarlementariërs tussen EP6 en EP7

Uit figuur 1 valt op te maken dat de meeste MEPs qua status ongeveer gelijk zijn gebleven (tussen -2 en 2). Slechts enkele zijn sterk gepromoveerd (>5) en een iets grotere groep is er qua status sterk op achteruit gegaan (< -5). Verder is uit tabel 1 af te leiden dat de MEP die het meest is gedegradeerd, er 7,75 op achteruit is gegaan qua status. De MEP die er het meest op vooruit is gegaan, steeg met 6,1 punten.

4.2 Onafhankelijke variabele

De onafhankelijke variabele in dit onderzoek is stemgedrag. Er zijn zonder twijfel meerdere factoren op basis waarvan MEPs gepromoveerd worden. Enkele variabelen waar aan gedacht kan worden zijn bijvoorbeeld geografische balans, de expertise van MEPs op bepaalde beleidsterreinen en ervaring in de politiek (Damgaard, 1995, geciteerd in McElroy, 2008). In dit onderzoek wordt gekeken in hoeverre conformistisch stemgedrag bijdraagt aan de kans op promotie. Om erachter te komen hoe conformistisch MEPs stemmen wordt het individuele stemgedrag van MEP's in roll call votes geanalyseerd. Er wordt hierbij gekeken naar het

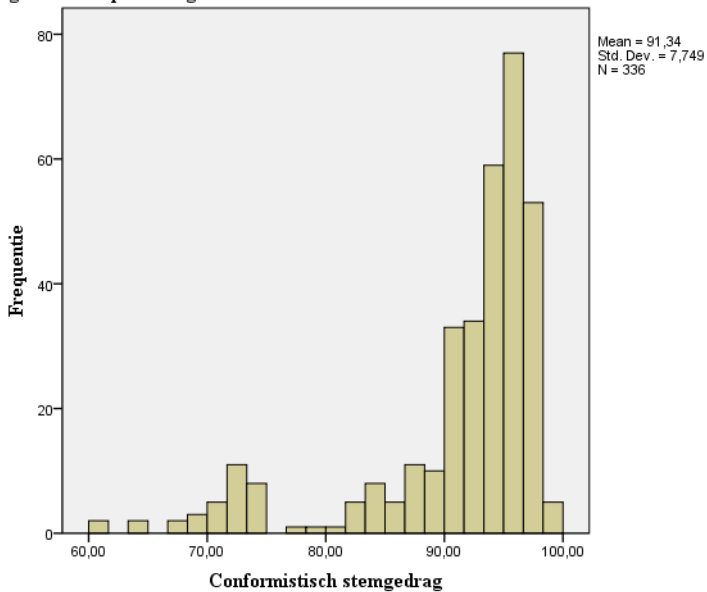
percentage van de roll-call votes waarin een MEP meestemt met de meerderheid van de partijgroep waartoe hij/zij behoort. De roll call votes dataset is afkomstig van Hix & Noury (2009) en berekend door Hurka & Kaeding (2012).

Er is in dit onderzoek besloten om de meerderheid van de partijgroep als partijlijn te nemen. Een alternatieve benadering zou zijn om de stem van de voorzitter/leider van de partij groep als partijlijn te nemen. Theoretisch is dit het meest interessant omdat het uiteindelijk de partijleiding is die beslist over de promoties binnen de partij. In dit onderzoek is hier echter niet voor gekozen, omdat ik anders in kaart had moeten brengen wie de leider is van de partijgroep en wat had hij / zij stemde. Tevens had ik in kaart moeten brengen wie, als de partijleider afwezig is, de plaatsvervanger is en hoe diegene heeft gestemd. Dit zou de analyse erg gecompliceerd maken.

Zoals eerder aangegeven zal het stemgedrag in het 6^e EP worden vergeleken met promotie in het 7^e EP. Naast de praktische redenen voor deze keuze is er ook een sterke theoretische verklaring voor die deze keuze ondersteunt. Het is aannemelijk dat de mate van conformistisch stemmen pas tot uiting komt na een paar jaar. In de eerste paar jaar dat een MEP actief is, is het lastig om een oordeel te vellen over de mate van conformistisch stemgedrag. Na een periode van vijf jaar kan dit beter beoordeelt worden. Het tijdsbestek van vijf jaar is daarom een gepaste maatstaf om het stemgedrag te analyseren.

Conformistisch stemgedrag wordt hierbij gemeten door per stemming te kijken of een MEP hetzelfde (1) stemt als de meerderheid van zijn/haar partijgroep of niet (0). Vervolgens wordt het gemiddelde van die variabele berekend. Als het aantal ja-stemmen en het aantal nee-stemmen van een partijgroep gelijk aan elkaar is, wordt aangenomen dat er geen partijlijn is voor de betreffende stemronde. Uiteindelijk is er per MEP een score berekend die het percentage stemmen in lijn met de partijgroep aangeeft (Votewatch, 2014).

Figuur 2: Het percentage van conformistische stemmen in EP6

In figuur 2 is te zien dat de meeste MEPs in meer dan 90% van de stemrondes met hun partijgroep meestemden. Het gemiddelde percentage conformistisch stemmen binnen het 6^e EP is 91,34%. Uit tabel 1 blijkt dat de minst conformistische MEP slechts in 61% van de stemrondes met (de meerderheid van) zijn/haar partij meestemde en de meest conformistische MEP in 98,9% van de stemrondes.

4.3 Controle variabelen

Als controle-variabelen heb ik senioriteit, geslacht, opleiding, status in het 6^e EP, en leeftijd. Alle controlevariabelen komen voort uit de dataset van Daniel (2015). Deze controle-variabelen kunnen ieder een eventuele impact hebben op zowel het stemgedrag dat onderzocht als op het al dan niet promoveren. Het is daarom belangrijk dat erop wordt gecontroleerd om 'omitted variabele bias' zoveel mogelijk uit te sluiten (Clarke, 2009).

De controlevariabelen die ik heb meegenomen in mijn uiteindelijke regressie analyse, heb ik gekozen omdat ze naar mijn idee een mogelijke verklaring kunnen bieden voor zowel promotie als conformistisch stemmen. Senioriteit is hierin een variabele die aangeeft hoeveel termijnen een MEP heeft uitgezeten in het EP. Deze variabele loopt van 1 tot 6, zoals vermeldt in tabel 1. Uit de tabel blijkt ook dat MEPs gemiddeld 1,7 termijnen hebben gediend. Senioriteit zou mogelijk een verklaring voor promotie kunnen zijn, omdat MEPs met meer ervaring mogelijk

meer aanzien hebben in het EP en daardoor eerder promoveren. Daarnaast is het denkbaar dat senioriteit een effect heeft op conformistisch stemmen. MEPs die al lang in het EP zitten, zijn over het algemeen meer gesocialiseerd waardoor ze vaker pro-EU standpunten innemen (Franklin & Scarrow, 1999; Beauvallet & Michon, 2010). Als het fractiestandpunt vaker pro-EU is, zou dit effect kunnen hebben op de mate van conformistisch stemmen. Daarnaast is het denkbaar dat MEPs die langer meedraaien in het EP zich niet meer hoeven/willen bewijzen en zich daardoor minder aantrekken van de partijleiding. Dit zou invloed kunnen hebben op de mate van conformistisch stemmen. Soortgelijke redenen kunnen spelen bij de variabele leeftijd, die de leeftijd van MEPs in jaren weergeeft.

Op geslacht wordt gecontroleerd door als controlevariabele ‘vrouw’ te nemen. Vrouwelijke MEPs krijgen een 1 en mannelijke MEPs een 0. Naast dat geslacht een invloed kan hebben op promotie, kan het ook stemgedrag beïnvloeden (Freedman, 2002). Bijvoorbeeld als het gaat om ‘gender related topics’ is het mogelijk dat vrouwen anders stemmen dan mannen.

Bij de variabele educatie is een onderscheid gemaakt naar MEPs met een: afgeronde technische of beroepsopleiding (1), middelbare school diploma dat aansluit op de universiteit (2), bachelordiploma op universitair niveau (3), masterdiploma of PhD (4). Naast dat deze variabele van invloed kan zijn op promotie, kan het ook eventueel invloed hebben op het stemgedrag van MEPs. Een mogelijke verklaring hiervoor is dat MEPs met een universitaire graad kritischer zijn dan mensen zonder academische opleiding en daardoor minder snel, zonder kritisch na te denken, het fractiestandpunt over nemen in stemrondes. Ook is het denkbaar dat deze categorie veel weet over verschillende onderwerpen, waardoor ze minder snel het standpunt van de specialist overnemen (cue-taking). Als opleiding inderdaad een rol speelt verwacht ik dat dit zich vooral speelt tussen mensen met een universitaire graad en mensen zonder universitaire graad. Daarom zijn de eerste twee en de laatste twee categorieën samengevoegd tot één dichotome variabele. Een te fijne categorisering zou de analyse problematisch maken, omdat er maar weinig MEPs in iedere categorie zitten. Uit tabel 1 blijkt dat het merendeel van de MEPs een universitaire achtergrond heeft (87%).

Een andere variabele die mogelijk invloed heeft op zowel promotie als op conformistisch stemmen is de status die MEPs hadden in EP6. Het is aannemelijk dat MEPs die al een hoge status hadden in EP6 minder zullen promoveren dan MEPs die in de uitgangssituatie een lage

status hebben. Een MEP die al hoge functies bekleed kan simpelweg niet veel verder groeien qua status, terwijl een MEP die in de uitgangspositie een lage status heeft dit wel kan. Daarnaast hebben veel functies een bepaald termijn, hetgeen impliceert dat de MEP na zijn termijn noodgedwongen zal degraderen. Daarom is de verwachting dat de status van MEPs in EP6 een negatieve invloed heeft op promotie. De status van MEPs in EP6 kan ook van invloed zijn op het stemgedrag. MEPs met een hoge status zijn immers al een gepromoveerd, waardoor ze, als mijn hypothese correct is, waarschijnlijk hoog scoren op conformistisch stemgedrag. Het feit dat ze al eens eerder gepromoveerd zijn zou te maken kunnen hebben met hun stemgedrag en het feit dat ze nu degraderen zou dan veroorzaakt worden door praktische zaken, zoals het aflopen van de termijn. Uit tabel 1 blijkt dat de status van MEPs in EP6 loopt van 0 tot aan 8,85, met een gemiddelde 1,89.

Carrièrepad is een variabele die door Daniels (2015) wordt gehanteerd en zou gebruikt kunnen worden om de ambitie van MEPs weer te geven. Derhalve lijkt deze variabele ook bruikbaar voor mijn onderzoek. Echter uit de data blijkt dat deze variabele niet bruikbaar is omdat er te weinig variatie in deze variabele aanwezig is. Deze variabele geeft namelijk weer wat het gerealiseerde carrièrepad van MEPs is. MEPs die weg willen uit de politiek worden als 1 gecodeerd; 2= nationaal executive; 3= EU institutie; 4=nationaal parlement. Deze variabele is niet bruikbaar voor mijn onderzoek omdat er in dit onderzoek alleen wordt gekeken naar MEPs die in zowel het 6e als het 7e EP zaten, waardoor hun career outcome grotendeels hetzelfde is, namelijk 'EU institute'. Tot slot is er ook gekeken of het relevant is om de partijgroep als variabele toe te voegen. Het zou immers kunnen zijn dat de achterliggende mechanismes achter stemgedrag en promotie verschillen per partij. Daarom zijn modellen gedraaid met partijgroep dummy variabelen en de resultaten waren vergelijkbaar met het hier gepresenteerde.

Tabel 1:
Beschrijvende statistiek

	N	Minimum	Maximum	Gemiddelde	Std. Deviatie
Statusverschil tussen EP6 en EP7	353	-7,75	6,10	0,04	2,11
Mate van conformistisch stemmen	336	61,00	98,90	91,34	7,75
Status in EP6	353	0,00	8,85	1,89	1,85
Aantal termijnen	353	1	6	1,70	1,03
Leeftijd	353	26	81	54,17	9,69
Vrouw	353	0	1	0,34	0,47
Opleidingsniveau	352	0	1	0,87	0,34

5. Resultaten

Om mijn hypothese te toetsen maak ik gebruik van een lineaire regressie analyse. De formule die hierbij hoort is:

$$\text{Promotie}_t = B_0 + B_1 * \text{conformistisch_stemmen} + B_2 * \text{status_EP6} + B_3 * \text{opleidingsniveau} + B_4 * \text{aantal_termijnen} + B_5 * \text{leeftijd} + B_6 * \text{geslacht}_t + \varepsilon$$

In dit model is B_0 de constante, B_1 de onafhankelijke variabele en de andere bèta's zijn de controlevariabelen. De ε geeft de standaardafwijking. Promotie is hierbij een interval variabele die het verschil meet tussen de status van MEPs in EP6 en EP7 . Het lineaire regressiemodel is te zien in tabel 2.

Tabel 2:**Lineair regressiemodel van het verschil in status tussen EP6 en EP7**

	Model 1
(Constante)	0,06 (1,08)
Mate van conformistisch stemmen	0,02 (0,01)
Status in EP6	-0,84*** (0,05)
Opleidingsniveau	0,26 (0,24)
Aantal termijnen	0,06 (0,08)
Leeftijd	0,00 (0,01)
Vrouw	0,25 (0,17)
R ²	0,54
Adj. R ²	0,53
N	553

Noot: Lineaire regressiecoëfficiënten met standaardfouten tussen haakjes.

***p<0,001, **p<0,01, p*<0,05

Uit tabel 2 volgt dat enkel de variabele ‘status in EP6’ een significante invloed heeft op ‘statusverschil’. Dit betekent dat, in dit model, dit de enige variabele is die het verschil in status tussen EP6 en EP7 verklaart. Deze variabele heeft met een zekerheid van meer dan 99,999% een negatieve invloed op de afhankelijke variabele. Met andere woorden: MEPs die in het voorgaande EP een hoge status hebben, zullen er naar verwachting op achteruit gaan qua status. De variabele ‘mate van conformistisch stemmen’ heeft een p-waarde van 0,16. Dit is dus niet-significant, uitgaande van een minimale eis voor significantie van p<0,05. Een binaire logistische regressie, waarbij enkel onderscheid gemaakt wordt tussen MEPs die wel gepromoveerd zijn (1) en MEPs die niet gepromoveerd zijn (0) geeft een soortgelijke uitkomst. Deze geeft namelijk aan dat de variabele onafhankelijke variabele ‘conformistisch stemgedrag’ een p-waarde heeft van 0,21. Dit betekent dat we niet het ‘verschil in status’ kunnen voorspellen aan de hand van conformistisch stemgedrag aan de hand van dit lineaire regressiemodel.

Ik heb modellen gedraaid met verschillende wegingen van de 3 categorieën ‘ere-baantjes’ en de resultaten zijn vergelijkbaar, maar er vallen wel een paar dingen op. Naarmate het EP-leiderschap en het commissieleiderschap zwaarder worden gewogen (in termen van status) dan het rapporteurschap, wordt de variabele conformistisch stemmen steeds minder significant. Dit doet vermoeden dat de relatie tussen conformistisch stemgedrag en ‘statusverschil’ sterker is voor rapporteurs dan voor de overige twee groepen ere-baantjes. Daarom heb ik ook modellen gedraaid voor de individuele ere-baantjes en wat opvalt is dat in geen van allen conformistisch stemgedrag significant is, maar dat de variabele wel bijna significant is (p-waarde= 0,054) als alleen wordt gekeken naar rapporteurschappen.

Een mogelijke verklaring voor het niet-significante verband tussen ‘verschil in status’ en ‘conformistisch stemmen’ is dat de relatie tussen de twee niet-lineair is. Deze veronderstelling wordt ondersteund als je kijkt naar de gemiddelde ‘conformistisch stemmen’ score per categorie, zoals in tabel 3. Er is hierbij een onderscheid gemaakt naar MEPs die zijn gedegradeerd, MEPs die gelijk zijn gebleven, en MEPs die zijn gepromoveerd.

Tabel 3:

Conformistisch stemgedrag gemiddeld per categorie promotie

Mate van conformistisch stemmen (%):	Verschil tussen EP6 en EP7:	Aantal MEPs:
91,98	Gedegradeerd	133
87,89	Gelijk gebleven	55
91,88	Gepromoveerd	165

Uit tabel 3 blijkt dat gepromoveerde en gedegradeerde MEPs veelal conformistisch hebben gestemd, en dat MEPs die gelijk zijn gebleven qua status, minder conformistisch hebben gestemd in het 6^e EP. Er is dus een verschil tussen de groep die gelijk is gebleven en de overige twee groepen.

Een verklaring hiervoor is dat gepromoveerde en gedegradeerde MEPs beide al eens gepromoveerd zijn en de neutrale groep niet. Het is aannemelijk dat er bij de gedegradeerde groep andere factoren een invloed hebben op de degradatie. Dit wordt ook ondersteund door de negatieve variabele ‘status in EP6’ in het lineaire regressiemodel. Dit duidt erop dat het verband

tussen conformistisch stemmen en promotie niet-lineair is. Bij de gedegradeerde groep is het simpelweg uitzitten van de promotie een voor de hand liggende oorzaak hierbij. Enkele andere mogelijke oorzaken die bij degradatie een rol kunnen spelen zullen verderop in deze scriptie, aan de hand van enkele individuele cases, uiteengezet worden.

De aanname dat het verband tussen conformistisch stemgedrag en promotie niet-lineair is, wordt ondersteund door een analyse waarin de neutrale groep wordt getoetst ten opzichte van de andere twee groepen. Een manier om dit te doen is door een logistische regressie. Logistische regressie wordt toegepast als de afhankelijke variabele categoriaal van aard is en de onafhankelijke variabelen continu of categoriaal zijn (Field, 2013). Omdat de afhankelijke variabele (promotie) voor dit type regressie niet continu mag zijn, is hij onderverdeeld naar drie categorieën (degradatie, gelijk, en promotie). Wanneer de onafhankelijke variabele uit meer dan twee categorieën bestaat, wordt er gebruik gemaakt van een multinomiale logistische regressie (Field, 2013). Bij dit type logistische regressie wordt er een referentie categorie geselecteerd en vervolgens worden de overige categorieën met deze referentie categorie vergeleken (Field, 2013). In dit onderzoek is de referentie categorie de groep MEPs die qua status gelijk zijn gebleven, omdat ik verwacht dat zij qua stemgedrag en promotie verschillen van de andere twee categorieën, om redenen die ik in het voorgaande heb uitgelegd. In de analyse die volgt in tabel 4 wordt dus de groep MEPs die zijn gedegraderd bekeken ten opzichte van de groep ‘gelijk blijvers’ en wordt ook de groep gepromoveerde MEPs vergeleken met de groep ‘gelijk blijvers’.

Tabel 4: Multinomiale regressieanalyse van de kans op degradatie en de kans op promotie, ten opzichte van de groep MEPs die qua status gelijk is gebleven

Statusverschil		Model 1
Degradatie	(Constante)	-5,34 (2,72)
	Mate van conformistisch stemmen	4,09 (2,62)
	Status in EP6	1,35*** (0,22)
	Leeftijd	0,01 (0,02)
	Aantal termijnen	-0,04 (0,22)
	Opleidingsniveau (Ref.= universitaire opleidingsniveau)	-0,70 (0,53)
	Geslacht (Ref.= vrouw)	-0,25 (0,44)
	Promotie	(Constante)
Promotie	Mate van conformistisch stemmen	4,42* (1,89)
	Status in EP6	0,32 (0,20)
	Leeftijd	0,01 (0,02)
	Aantal termijnen	-0,20 (0,20)
	Opleidingsniveau (Ref.= universitair opleidingsniveau)	-0,87* (0,44)
	Geslacht (Ref.= vrouw)	-0,04 (0,38)
	-2LL	
Cox and Snell's R ²		0,39
Nagelkerke R ²		0,45
N		353

Noot: Multinomiale regressiecoëfficiënten met standaardfouten tussen haakjes

***p<0,001, **p<0,01, *p<0,05

Uit tabel 4 blijkt dat de variabele ‘conformistisch stemmen’ geen significante voorspeller is van de kans op degradatie (in plaats van de gelijkblijvende positie), maar wel een significante voorspeller is van de kans op promotie (in plaats van de gelijkblijvende positie). Bij het bespreken van de resultaten van de multinomiale logistische regressie zal ik voortaan verwijzen naar promotie en degradatie en hiermee bedoel ik promotie en degradatie ten opzichte van gelijk blijven. De p-waarde van conformistisch stemmen is 0,12 voor de gedegradeerde groep en 0,02 voor de gepromoveerde groep MEPs. De odds-ratio behorende bij de variabele ‘conformistisch stemgedrag’ als voorspeller van de kans op promotie is 1,05. Deze odds-ratio geeft een verandering in de kans op promotie weer als conformistisch stemgedrag met conformistisch stemmen met 1 eenheid toeneemt (Field, 2013). Omdat conformistisch stemmen als een percentage is weergegeven, is een verandering van 1 eenheid gelijk aan een verandering van 1 procent. De gevonden odds-ratio is groter dan 1, dus dit betekent dat de kans op promotie groter wordt als conformistisch stemmen toeneemt (Field, 2013).

Verder is het opvallend dat voor de controle-variabele ‘status in EP6’ het tegenovergestelde van ‘conformistisch stemmen’ geldt. De variabele ‘status in EP6’ is namelijk een zeer significante voorspeller (p-waarde=0,000) voor de kans op degradatie en niet-significant (p-waarde=0,11) voor de kans op promotie. De odds-ratio van deze variabele met betrekking tot de kans op promotie is veel groter dan 1 (namelijk 3,85). Dit impliceert dat de kans op degradatie veel groter wordt naarmate de status van MEPs in EP6 hoger was.

Een andere variabele die opvalt is ‘opleidingsniveau’. Deze variabele biedt een significante verklaring voor de kans op promotie, maar geen significante verklaring voor de kans op degradatie. Deze variabele vergelijkt de groep MEPs zonder universitair diploma met MEPs met een universitair diploma (dit is de referentie categorie). De odds-ratio van deze variabele is 0,42 en dit is een stuk lager dan 1. Dit betekent dat MEPs zonder universitaire graad een stuk kleinere kans maken op promotie dan MEPs met een universitaire graad.

5.1 Aanvullende analyse

De groep gedegradeerde MEPs voldoet niet aan de verwachting op het gebied conformistisch stemmen. Zij stemmen namelijk conformistisch terwijl aan de hand van de hypothese verwacht zou worden dat ze juist non-conformistisch zouden stemmen, daarom is het interessant om te

kijken wat dit voor mensen zijn en welke factoren een rol kunnen spelen bij hun degradatie. In deze scriptie zijn enkele individuele (gedegradeerde) MEPs bekeken om vast te stellen wat dan wel doorslaggevend is voor hun degradatie. De geselecteerde MEPs scoren hoog op conformistisch stemmen en zijn toch gedegradéerd.

Om te onderzoeken wat er speelt bij deze groep heb ik verschillende individuele MEPs bekeken, waaronder Gargani, Syaryusz-Wolski en Niebler. Ieder van deze MEPs is met meer dan 4 punten gedegradéerd en stemt conformistisch (hoger dan 94). Deze MEPs hebben gemeen dat ze in EP6 hoge functies bekleedden. Veel van hen waren EP leider in het 6e EP. De meest voor de hand liggende oorzaak voor hun degradatie is dat deze functies simpelweg een vast termijn hebben. Daarnaast kwamen er ook per individu verschillende oorzaken naar voren, zoals het switchen van partijgroep binnen het EP. Een MEP die van partij gewisseld is, moet in zijn nieuwe partijgroep immers opnieuw een reputatie opbouwen en zijn stemgedrag in de periodes daarvoor is hierin irrelevant. Met andere woorden degradatie heeft, in de casussen die ik heb bekeken, weinig te maken met het bestraffen van stemgedrag maar eerder met praktische zaken, zoals het aflopen van een termijn. Dit komt overeen met de output in tabel 4, waarin te zien is dat ‘status in EP6’ de enige significante verklaring geeft voor degradatie.

6. Conclusie en discussie

In dit onderzoek is aangetoond dat de mate van conformistisch stemmen de kans op promotie verhoogt. De mate van conformistisch stemmen in EP6 biedt namelijk een significante verklaring voor de kans op promotie (ten opzichte van gelijk blijven). Deze uitkomst ondersteunt het beloningsaspect van de ‘partisan theory’ van Cox & McCubbins (1993), omdat het impliceert dat partijgroepen conformistisch stemgedrag belonen. Aan de hand van dit onderzoek kan echter niet worden bewezen dat de ‘partisan theory’ van Cox & McCubbins (1993) ook geldt voor het EP. Ik heb namelijk niet kunnen aantonen dat non-conformistisch stemmen wordt bestraft in het EP door degradatie. In termen van Cox & McCubbins: de ‘carrot’ acht ik bewezen, maar de ‘stick’ niet. Bewijs voor de stick zou worden geleverd als niet-conformistisch stemmen vaker tot degradatie leidt, maar mijn bevindingen staan hier juist haaks op. MEPs die conformistisch stemmen maken namelijk een grotere kans op promotie en ook een grotere kans op degradatie (al

is dit niet significant). Dit kan ermee te maken hebben dat ‘partij disciplineren’, zoals Vonno (2016) het beschrijft, een grotere rol speelt in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden dan in het EP.

De uitkomsten van dit onderzoek bieden steun aan de hypothese dat conformistisch stemgedrag de kans om gepromoveerd te worden verhoogd. Dit komt overeen met de uitkomst van het onderzoek van Kreppel (2002), waarin ze aantoont dat conformistische MEPs vaker worden benoemd tot rapporteur dan non-conformistische MEPs. Deze scriptie toont aan dat conformistische MEPs een grotere kans maken op promotie in algemene zin.

Tevens is dit onderzoek naar voren gekomen dat degradatie niet verklaard kan worden door conformistisch stemgedrag. Dit is tegen de verwachting in omdat uit het onderzoek van McElroy (2008) blijkt dat non-conformistische MEPs een grotere kans hebben om gedegradeerd te worden, binnen het commissiesysteem van het EP. In dit onderzoek werd de significantie van conformistisch stemmen juist lager naarmate commissies zwaarder gewogen werden in termen van status. Het verschil in uitkomst tussen mijn onderzoek en dat van McElroy (2008) zou te maken kunnen hebben met het feit dat zij alleen kijkt naar degradatie binnen commissies en ik ook rapporteurschap en EP leiders bekijk. Het is denkbaar dat de bevindingen van McElroy (2008) enkel opgaan voor degradatie binnen commissies, maar dat voor rapporteurschappen en EP leiders andere verklarende variabelen een doorslaggevende rol spelen. Een andere verklaring is dat het verschil voortkomt uit de weging die ik in dit onderzoek heb toegekend aan de verschillende erebaantjes.

In dit onderzoek heb ik ook gecontroleerd of er een significant effect is van conformistisch stemmen op het ‘verschil in status tussen EP6 en EP7’, voor de drie afzonderlijke categorieën erebaantjes. Dit bleek niet het geval. Voor geen van de erebaantjes/prestigieuze functies geldt dat de variabele conformistisch stemmen significant is. Wel is opvallend dat conformistisch stemmen het ‘statusverschil’ voor rapporteur het best weet te voorspellen, al is het nog steeds insignificant. Dit duidt erop dat voor de groep rapporteurs, disciplineren een grotere rol speelt dan voor commissie-leiders en EP-leiders. Dit zou te maken kunnen hebben met dat de overige twee functies prestigieuzer zijn en dat er daarom andere factoren een grotere rol spelen. Echter, om hier uitspraken over te doen is verder onderzoek noodzakelijk

Na individuele MEPs te hebben bekeken lijkt het erop dat de bevindingen van McElroy (2008) omtrent degradatie alleen opgaan als je naar het commissiesysteem binnen het EP kijkt. Met name voor EP leiders spelen andere oorzaken een beslissende rol in het al dan niet degraderen. Conformistisch stemgedrag is in dit verband geen significante variabele die degradatie kan verklaren, zo lijkt het. Dit kan te maken hebben met de weging die ik heb toegepast op erebaantjes, maar ook met andere factoren. Op dit gebied zou dus meer onderzoek gedaan moeten worden om erachter te komen wat dan wel oorzaken voor degradatie zijn, naast de status die MEPs hadden in het voorgaande EP.

Literatuur

- Andeweg, R. B., & Thomassen, J. (2010). Pathways to party unity: Sanctions, loyalty, homogeneity and division of labour in the Dutch parliament.
- Bailer, S., Bütikofer, S., Hug, S., & Schulz, T. (2008). *Preferences, party discipline and constituency pressure in Swiss parliamentary decisions*. Mimeo: University of Zurich.
- Beauvallet, W., & Michon, S. (2010). Professionalization and socialization of the members of the European Parliament. *French Politics*, 8(2), 145-165.
- Bowler, S., & Farrell, D. M. (1995). The organizing of the European Parliament: Committees, specialization and co-ordination. *British Journal of Political Science*, 25(02), 219-243.
- Bowler, S., Farrell, D. M., & Katz, R. S. (1999). Party cohesion, party discipline, and parliaments. *Party discipline and parliamentary government*, 3-22.
- Clarke, K. A. (2009). Return of the phantom menace omitted variable bias in political research. *Conflict Management and Peace Science*, 26(1), 46-66.
- Coker, D. C., & Crain, W. M. (1994). Legislative committees as loyalty-generating institutions. *Public Choice*, 81(3-4), 195-221.
- Cox, G. & McCubbins, M. (1993). *Legislative Leviathan: Party Government in the House*. Berkeley: University of California Press.
- Damgaard, E. (1995). How parties control committee members. *Parliaments and majority rule in Western Europe*, 308, 25.
- Daniel, W. T. (2015). *Career Behaviour and the European Parliament: All Roads Lead Through Brussels?* Oxford University Press.
- Faas, T. (2003). To defect or not to defect? National, institutional and party group pressures on MEPs and their consequences for party group cohesion in the European Parliament. *European Journal of Political Research*, 42(6), 841-866.
- Field, A. (2013). *Discovering statistics using IBM SPSS statistics*. Sage.
- Franklin, M., & Scarrow, S. (1999). Making Europeans? The Socializing Power of the European Parliament. *The European parliament, the national parliaments, and European integration*, 45-61.
- Freedman, J. (2002). Women in the European parliament. *Parliamentary Affairs*, 55(1), 179-188.

- Hix, S., & Høyland, B. (2014). "Political Behaviour in the European Parliament." In *The Oxford Handbook of Legislative Studies*, eds. Martin, S., Saalfeld, T. & Strøm, K. W. Oxford University Press. Available from: <http://www.oxfordhandbooks.com/view/10.1093/oxfordhb/9780199653010.001.0001/oxfordhb-9780199653010-e-021>.
- Hix, S., Noury, A. G., & Roland, G. (2007). *Democratic politics in the European Parliament*. Cambridge University Press.
- Hix, S., & Noury, A. (2009). After enlargement: voting patterns in the sixth European Parliament. *Legislative Studies Quarterly*, 34(2), 159-174.
- Hurka, S., & Kaeding, M. (2012). Report allocation in the European Parliament after eastern enlargement. *Journal of European Public Policy*, 19(4), 512-529.
- Kreppel, A. (2002). *The European Parliament and Supranational Party System: a study in institutional development*. Cambridge University Press.
- Kraft-Kasack, C. (2008). Transnational parliamentary assemblies: A remedy for the democratic deficit of international governance?. *Western European Politics*, 31(3), 534-557.
- McElroy, G. (2008). Committees and party cohesion in the European Parliament. *Austrian Journal of Political Science*, 37(3), 357-373.
- Olson, D. M. (2003). Cohesion and Discipline Revisited: Contingent Unity in the Parliamentary Party Group. *Journal of Legislative Studies* 9(4), 164-178.
- Rahat, G., & Hazan, R. Y. (2001). Candidate selection methods an analytical framework. *Party Politics*, 7(3), 297-322.
- Šabič, Z. (2008). Building democratic and responsible global governance: the role of international parliamentary institutions. *Parliamentary Affairs*, 61(2), 255-271.
- Schickler, E., & Rich, A. (1997). Controlling the floor: parties as procedural coalitions in the House. *American Journal of Political Science*, 1340-1375.
- Shepsle, K. A., & Weingast, B. R. (1981). Structure-induced equilibrium and legislative choice. *Public choice*, 37(3), 503-519.
- Sieberer, U. (2006). Party unity in parliamentary democracies: A comparative analysis. *The Journal of Legislative Studies*, 12(2), 150-178.
- Vonno, C. M. C. V. (2016). *Archiving party unity: a sequential approach to why MPs act in*

concert (Doctoral dissertation, Political Science Institute, Faculty of Social and Behavioural Sciences, Leiden University).

VoteWatch. (2014). *Methodology*. Retrieved from VoteWatchEurope:
<http://www.votewatch.eu/blog/guide-to-votewatcheu/>

Yoshinaka, A., McElroy, G., & Bowler, S. (2010). The appointment of rapporteurs in the European Parliament. *Legislative Studies Quarterly*, 35(4), 457-486.